

ΠΡΟΕΚΤΑΣΕΙΣ

Αλήθειες!

Λίγο πριν από μία Σύνοδο Κορυφής, στην οποία η κυβέρνηση Σαμαρά υπόσχεται τσαμπουκάδες κατά της τρόικας, ας κάνουμε ταμείο.

1. Ουδείς μάς έσυρε στο Μνημόνιο. Αν η χώρα το 2009 – μετά τις προειδοποιήσεις του Γιώργου Προβόπουλου – εφάρμοζε ένα πρόγραμμα περιορισμών, αλλαγών και μεταρρυθμίσεων, μπορούσε να το αποφύγει. Αλλά ο Καραμανλής ήταν ανίσχυρος και ο Παπανδρέου φευγάτος.

2. Το Μνημόνιο μπορούσε να διαρκέσει μόνο δύο χρόνια. Η κυβέρνηση Παπανδρέου θα δικαιωνόταν μόνο

αν υλοποιούσε – εγκαίρως και με κοινωνική δικαιοσύνη – όσα ανέλαβε. Απέτυχε και αποχώρησε ταπεινωμένη, υπό τα μειδιάματα της ΝΔ που ήταν τότε... κατά του Μνημονίου!

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

3. Οι επόμενες κυβερνήσεις δεν έκαναν, όπως υποσχέθηκαν, καμία διαπραγμάτευση με την τρόικα. Απέτυχαν στην καταπολέμηση της φοροδιαφυγής και μείωσαν το έλλειμμα αφαιρώντας μόνο από μισθούς, συντάξεις και το κράτος πρόνοιας, έπνιξαν την ανάπτυξη κόβοντας τις δημόσιες επενδύσεις και αύξησαν το χρέος.

4. Με αυτά τα δεδομένα η Ελλάδα σήμερα δεν μπορεί να αποφύγει νέο Μνημόνιο, αν το απαιτήσουν οι δανειστές. Γιατί δεν θα βρίσκει λεφτά για τις ανάγκες της και τις υποχρεώσεις της. Αλλιώς και χωρίς Μνημόνιο θα παραμείνει υπό επιτήρηση μέχρι να αποπληρωθεί το χρέος.

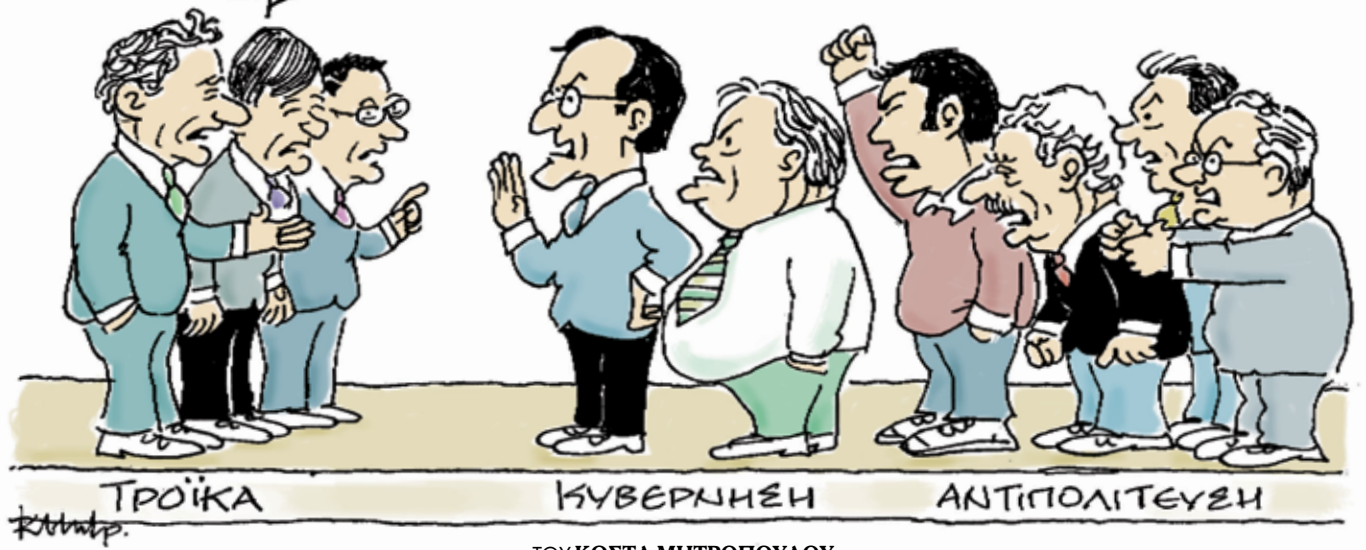
5. Κανείς δεν μπορεί να καταργήσει το Μνημόνιο σε μία νύχτα. Αυτά που λέει ο Τσίπρας – ότι θα διώξει την τρόικα, δεν θα αναγνωρίσει το χρέος ή θα επιβάλει την περικοπή του και θα ακυρώσει όσες αλλαγές έγιναν ως τώρα – είναι ανέκδοτα. Εκτός αν βγει η χώρα από την ευρωζώνη και την Ένωση.

Ο δρόμος για τη – μέλλουσα – σωτηρία της χώρας περνάει από νέο Μνημόνιο, γιατί περνάει από νέα δάνεια. Αλλά επειδή δεν αντέχει η κοινωνία νέα βάρη, το κόστος πρέπει να το καταβάλουν αποκλειστικά οι έχοντες. Ετσι θα κερδηθεί χρόνος για να γίνουν υγιείς μεταρρυθμίσεις και να εκουγχρονιστεί το κράτος, αναγκαίες προϋποθέσεις για να πάρει μπροστά η οικονομία και να αρχίσει η επιστροφή στην ευημερία – πάντως όχι πριν από μία δεκαετία. Και εφόσον η χώρα παραμείνει στην ευρωζώνη – αυτό δεν έκλεισε.

Γι' αυτή την Ελλάδα μιλάμε. Με αυτά τα δεδομένα θα πάει ο Σαμαράς στη Σύνοδο – όπου δεν χωρούν αντιμνημονιακά σόου. Οποιοσ παραβλέπει τα δεδομένα αεροβατεί ή κοροϊδεύει. Γι' αυτό ήρθε ο στιγμή που έλεγε ο παλιός επιτελάρχης του Λευκού Οίκου Ντόναλντ Ρίγκαν: «Όταν όλα τα άλλα αποτύχουν, πες την αλήθεια».

ΑΠΟΛΥΣΤΕ ΟΣΟΥΣ ΔΙΝΟΥΝ ΕΠΙΔΟΜΑΤΑ ΠΟΛΥΤΕΚΝΩΝ ΣΕ ΑΠΑΤΕΡΟΝΕΣ ΜΕ ΞΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ!

ΟΧΙ ΑΛΛΑ ΜΕΤΡΑ!..

ΤΡΙΤΗ ΑΠΟΨΗ

Το μεσαίο μέγεθος είναι ωραίο

Η δυναμική της πρόσκλησης των 58 και ο ρόλος μιας νέας Κεντροαριστεράς

Το κείμενο των 58 για την ανασυγκρότηση της Κεντροαριστεράς τάρaxε τα νερά. Η συζήτηση και οι αντιδράσεις που προκάλεσε αποτελούν ασφαλή δείκτη της σημασίας του ως δύναμη καταλύτη στην ανασύνθεση του πολιτικού τοπίου. Η αξιωματική αντιπολίτευση π.χ. αντέδρασε με μια αμφικανία που είναι πλήρως κατανοητή: Προσπικτικά, όταν η πολιτική ζωή θα έχει απεγκλωβιστεί από το δίπολο «Μνημόνιο - Αντιμνημόνιο» και η ευρωπαϊκή προοπτική της χώρας θα έχει οριστικά διασφαλιστεί, θα φανεί ότι αποδέκτες του αιτήματος ανασυγκρότησης είναι και πολλές δυνάμεις που σήμερα βρίσκονται εγκλωβισμένες

ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΘΑΝΑΣΑ

στη σφαίρα επιρροής της ανορθολογικής «Αριστεράς» των ελλειμμάτων και του κρατισμού. Εξίσου ευνόητη ήταν και η αμφικανία της ΝΔ, αφού γνωρίζει ότι το εγχείρημα ακυρώνει τα δικά της σχέδια για κατάληψη, υπό την ηγεσία μιας σκληρής Δεξιάς και τις επευφημίες του Πάγκαλου, ολόκληρου του κόρου έως τις παρυφές της Αριστεράς. Ακόμη πιο κατανοητές, τέλος, καθότι «ανθρώπινες», ήταν οι δεκάδες αντιρρήσεις που εκφράστηκαν από ανθρώπους στους οποίους δεν «άρεσε» το κείμενο μόνο και μόνο επειδή θα ήθελαν να το συνυπογράψουν και αυτοί.

Τα κείμενα βεβαίως δεν παράγουν πολιτική, αλλά στην καλύτερη περίπτωση τη σηματοδοτούν ή τη συμπυκνώνουν. Με αυτή την έννοια, κρίσιμο δεν είναι το γράμμα του κειμένου, οι (λίγες) αστοχίες του ή οι (περισσότερες) επιτυχείς και τεκμηριωμένες προγραμματικές κατευθύνσεις του. Το πραγματικό νόημα του δεν συγκροτείται τόσο σημασιολογικά όσο πραγματολογικά. Πράγματι, οι περιστάσεις και τα συμφραζόμενα έδειξαν ότι το κείμενο των 58 υπήρξε καίριο: Ηρθε σε μια στιγμή που το

πολιτικό κενό στον χώρο της Κεντροαριστεράς διανοίγεται αβυσσαλέο, ανέδειξε το μέγεθος αυτού του κενού και κυρίως αποτύπωσε την προθυμία κάλυψής του μέσα από μια πρωτοβουλία ανθρώπων που διαθέτουν κύρος, σοβαρότητα – και κυρίως «καθαρό» παρελθόν. Η υποδοχή του κειμένου στον δημόσιο χώρο, οι συζητήσεις που προκάλεσε και κυρίως οι εξελίξεις που πυροδοτούνται δείχνουν ότι δεν παρέμεινε απλό κείμενο, αλλά εξελίχθηκε σε μείζον πολιτικό διάβημα.

Τι δέον γενέσθαι στο ξεκίνημα της διαδικασίας ανασυγκρότησης; Είναι προφανές ότι οι 58 επιλέγουν ένα «μοντέλο ΣΥΡΙΖΑ»: Κόμματα και ομάδες διατηρούν την πολιτική και οργανωτική τους αυτονομία και μπαίνουν σε μια διαδικασία ώσμωσης, η οποία ελπίζεται να οδηγήσει στη δημιουργία ενός ενιαίου πολιτικού φορέα. Η κρίσιμη παράμετρος είναι βέβαια η ποσότητα και ποιότητα συμμετοχής των ενεργών πολιτών που τώρα δεν ανήκουν πουθενά, αλλά αναζητούν αντιπροσώπευση και είναι πρόθυμοι να εισφέρουν τη συμμετοχή τους. Πιστεύω, λοιπόν, ότι το μοντέλο θα αποδειχθεί επιτυχές μόνο αν η ώσμωση επιχειρηθεί με ταχείς ρυθμούς, αίροντας την καχυποψία και τις επιφυλάξεις που δικαιολογημένα αιωρούνται πάνω από τους σημερινούς κομματικούς σχηματισμούς (ΠΑΣΟΚ και ηγεσία ΔΗΜΑΡ). Ο χρονικός ορίζοντας για την αυτοδιάλυση των κομματικών σχηματισμών φοβούμαι ότι δεν εκτείνεται πέραν της προκήρυξης των επόμενων βουλευτικών εκλογών.

Σημαντικότερο είναι, ωστόσο, το ερώτημα για τον στρατηγικό προσανατολισμό του εγχειρήματος. Τι θέλει και τι μπορεί να επιδιώξει η Κεντροαριστερά στην Ελλάδα – όχι μεθαύριο, αλλά σήμερα και αύριο; Η συγκυρία είναι μοναδικά ευνοϊκή για την

υπέρβαση ενός παμπάλαιου διλήμματος: «ειλικρίνεια και συνέπεια ή εκλογική απήχηση»; Το δίλημμα δεν υφίσταται πλέον. Αντίθετα, η όποια απήχηση του εγχειρήματος θα είναι ευθέως ανάλογη της αξιοπιστίας, της ειλικρίνειας και της επάρκειας των προγραμματικών επεξεργασιών του νέου φορέα της Κεντροαριστεράς – με άξονα και επίκεντρο την ανάγκη για μεταρρυθμίσεις παντού.

Η Κεντροαριστερά μπορεί πλέον να απαλλαγεί από πλειοψηφικές οπτασίες, επομένως και από την ανάγκη του περίφημου «πολυσυλλεκτισμού». Η νέα Κεντροαριστερά δεν θα διστάζει π.χ. να ζητήσει τον χωρισμό Εκκλησίας και κράτους και την κατάργηση των

Ενα «μοντέλο ΣΥΡΙΖΑ»: κόμματα και ομάδες διατηρούν την πολιτική και οργανωτική τους αυτονομία και μπαίνουν σε μια διαδικασία ώσμωσης, η οποία ελπίζεται να οδηγήσει στη δημιουργία ενιαίου πολιτικού φορέα

Θρησκευτικών από τα σχολεία, να απαιτήσει την επίλυση των ελληνοτουρκικών διαφορών και να υποστηρίξει μαχητικά την εν εξελίξει διαδικασία επίλυσης του Κυπριακού. Καλείται να αρθρώσει τον μεταρρυθμιστικό της λόγο με συνέπεια και σοβαρότητα, επιδιώκοντας να καταστεί ένας πολιτικός φορέας μεσαίου μεγέθους, ο οποίος με το ειδικό του βάρος θα διασφαλίζει την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας, θα εγγυάται τα φιλελεύθερα χαρακτηριστικά του πολιτεύματος και θα συμβάλλει στην εκβάθρων ανοικοδόμηση ενός νέου, μικρότερου και αποτελεσματικού κοινωνικού κράτους – ενός κράτους που δεν θα κινδυνεύει να διαλυθεί ούτε από την ορατή χείρα της αγοράς ούτε από τις συντηχίες και τους προσοδοθήρες.

Ο Παναγιώτης Θανάσας διδάσκει Φιλοσοφία στο ΑΠΘ